

DIVADELNÍ
FLORA THEATRE FESTIVAL
OLOMOUČ

17 9 20 5 13 01

sobota 11. května 2013

Flore pod sukňou

Keď sa po roku prejdem po Olomouci, mnoho vecí je inak. Námestie žije trhom, v letnom kine vo vreciach rastú malé záhradky, z bývalej kanovníckej rezidencie na Wurmovke je jedinečné kultúrne centrum. Olomouc krásnie. Zreje. Je fajn byť toho opäť súčasťou.

Osobne mám najradšej festivalové začiatky. Keď sa Olomouc už konečne kvalitne odtrhne z reťaze a keď očné bielka redaktora Macháčka ešte nechytí žltý odtieň. Na námestí vyváža popri Vintage Markete černochothello, vo foyer na Konviktu sa rozžiaria projektory, Charlotta Öfverholm predvádza tanec smrti a znovu postavené šapitó na parkáne znovu veští nezabudnuteľne hmlisté noci. Tak nejako si predstavujem poriadnu oslavu sedemnástych narodenín.

V tých sedemnástich si už človek môže všeličo dovoliť! Na Slovensku v sprievode rodiča napríklad šoférovať auto, v Amerike vstúpiť do armády či dokonca požiadať o pilotnú licenciu. Čo ale robil v sedemnástich napríklad Petr Nerušil? Vraj sníval o športovej kariére! V rozhovore pre spravodaj sa však

okrem detských či promotérskych snov rozhovoril napríklad i o tom, čo českému divadlu permanentne hádže poľená pod nohy.

Spravodaj bude najbližších desať dní pravidelne pozerať slečne Flore pod sukňu! Chcete napríklad spoznať huku-

lisie príprav svetovej premiéry Youwilldie-andyou2? Mimoriadnu reportáž nájdete na štvrtej strane. O čaru patiny na Wurmovke sa zas v rozhovore rozplýva holandská choreografka Pauline Roelants. Dnes sa tá kvetovaná sukňa konečne poriadne roztočí, tak neváhajte nakuknúť!

Dominika Široká

PETR NERUŠIL:

Kvalitní inscenace mají v Čechách bohužel krátký život!

Pre riaditeľa festivalu Petra Nerušila Divadelní Flora rozhodne nezačala len pred pár chvíľami. Po celoročnom zostavovaní bohatého programu a koordinovaní organizácie si však vypuknutie festivalu už zvykne užiť. V rozhovore okrem svojho divadelného vkusu otvorene hovorí aj o problematike podlízavej dramaturgie mestských divadiel, ktorej sa pri výchove svojej sedemnásťročnej dcéry Flory snaží vyhýbať.

Po minuloročnej nezabudnuteľnej retrospektíve Divadla Komédie sa tohtoročná Flora zameriava – okrem iného – na tvorbu Divadla Reduta. Prečo si podľa teba táto scéna brnenského Národného divadla

zaslúži našu pozornosť?

V Redutě vznikly v posledných letech pozoruhodné inscenace. Jako první se u nás právě v Redutě popasovali s dramaturgií Houellebecqa, rozhodli se na jevišti

DIVADLO
KONVIKT

DIVADLO
KONVIKT

DIVADLO
KONVIKT

DIVADLO
KONVIKT

DIVADLO
KONVIKT

DIVADLO
KONVIKT

přenést mnohasetstránkovou korespondenci Voskovce s Werichem, zdívalenit Ouředníkovu Europeanu. Na Floru letos přijíždějí s adaptací Carrièrova a Buñuelova scénáře, inscenovaným Dopisem otci Franze Kafky, představením motivovaným životem Pavla Juráčka, o jehož existenci nemá bohužel většina českých profesionálních divadelníků ani ponětí. Na tuzemské poměry v kamenných divadlech je až neuvěřitelné, s jak náročnou a objevnou dramaturgií, maximálně vystavěnou na dramatizacích, se na téhle scéně pracovalo.

Sú si Divadlo Reduta s Divadlom Komédie v niečom podobné?

Ačkoli Reduta akcentovala jinou poetiku než tebou zmíněná Komedie, v mnoha ohledech mi Komedii připomíná. Ta taky vsadila na inteligentně vyprofilovanou dramaturgii a nebála se začít uvádět tituly, které by se jinde na repertoár neodvážili nasadit. Obě scény měly společné i to, že exkluzivní látku inscenovali moderním divadelním jazykem, ačkoli každá ve spolupráci s jinými režiséry. Obě taky svedly dohromady kolektiv chytrých hereckých individualit... V Redutě i v Komedii zkrátka pracovali způsobem, který od současného divadla jaksi samozřejmě očekávám, ale s nímž se u nás setkávám jen minimálně.

Hovoríš o Redute v minulom čase! Jej umelecký šéf Petr Štědroň s dramaturgičkou Dorou Viceníkovou vyhrali konkurz na vedenie pražského Divadla Na zábradlí. Prichádza teda po minuloročnom lúčení s Komedií tentokrát lúčenie s Redutou?

Jo, ovšem – narozdíl od loňska – neplánované loučení. Jsem moc rád, že jsme se s Dorou na jejich minipřehlídce domluvili – za rok už bychom ji nestihli. Osobně mne těší, že se Dora s Petrem na „Zábradlí“ dostali. Jednak to divadlo potřebovalo změnu jako sůl a jednak mne potěšilo, že po všech těch loňských tristních konkurencích v pražských divadlech alespoň tenthle dopadl adekvátně.

Ale Reduta predsa nekončí!

Končí lidé, kteří na její umělecké úrovni několik sezón velmi tvrdě pracovali. I kdyby na jejich místo nastoupily nové výrazné persóny – a vzhledem k současné konstelaci v brněnském Národním o takové volbě dost silně pochybuju – bude už její

tvář jiná. Což je ovšem normální, život jde dál, dějí se horší věci.

Vo festivalovom bulletinu si Redutu označil za jeden z mála českých súborov schopných so ctou obstáť v silnej európskej konkurencii. Obstojí podľa teba české divadlo všeobecne v konfrontácii so zahraničím? Má čo ponúknuť prestížnym zahraničným festivalom?

V Čechách je samozřejmě víc činoherních souborů, jejichž inscenace by se prosadily i na zahraničních festivalech. Měřeno mým osobním vkusem dělají dobré divadlo třeba v Dejvicích, Dlouhé, na Provázku, u Bezručů. Zajímavé inscenace občas vzniknou v Národním divadle, v Hradci, v ostravské Aréně nebo v tamním NDM, v Budějovicích, v ústeckém Činohráku i na pár dalších jevištích; nad poměry oblastní scény funguje ansámbl v Uherském Hradišti. Pořád jsme na tom lépe, než u vás na Slovensku!

A v porovnaní s ostatnými európskymi krajinami?

Takové srovnání by bylo na příliš dlouhou debatu.

Bud' stručný a pokús sa aspoň obmedziť na porovnanie s inými susedmi, než s nami...

V Německu, Rakousku nebo Polsku má divadlo nesrovnatelně větší společenskou prestiž a tomu úměrnou mediální reflexi i mecenášskou podporu, propracovaný legislativní rámec, který u nás prakticky neexistuje. Šéfové těch nejvíc dotovaných divadelních institucí jsou velmi dlouho dopředu vybíráni naprosto transparentním způsobem – podle odborníky hodnocených koncepcí a prokazatelných výsledků, které je pro novou funkci kvalifikují. U nás jsou ve většině případů dosazováni a odvoláváni na základě politických handlů, kamarádšoftů a neprůhledných zákulisních dojednávání. V důsledku toho mají tyhle emancipované a silné osobnosti s jasným mandátem velkou volnost při realizaci svých projektů a zodpovídají se jen a pouze z toho, nakolik se jim podařilo jejich umělecké záměry naplnit. Táž transparentnost s jasně formulovanými hodnotícími kritérii je taky samozřejmostí při rozdělování příspěvků z flexibilního grantového systému. V Čechách je běžné, že v těch divadelních domech, které získávají největší finanční prostředky z veřejných

zdrojů, vzniká mnohdy to nejkomerčnější divadlo. Vlastně pro ty peníze ani nemusejí nic moc udělat, stačí když prostě existují, poněvadž je někdo před nějakými sto lety postavil. Zatímco soubory na hraně vlastní existence se snaží o divadlo, které se nepodbízí, čímž ovšem nevydělá ani na nájem.

Ako to vyzerá v Olomouci?

V Moravském divadle patřila k těm zajímavějším činoherním titulům posledních let Glaserova Arabská noc. Abonentů ovšem tenthle druh činohry odmítli a tak měla inscenace, vzhledem k nízkým návštěvám, minimální životnost, což je bohužel běžná praxe i ve většině dalších takzvaných městských divadlech. Stejný osud potkal před lety taky Mikulášková Merlina – pro mě nejlepší olomouckou inscenací poslední dekády. Nechodí-li lidi, titul se co nejrychleji stáhne. Tohle je ovšem podřízené se vkusu a názorům, jež mají na další vývoj těch divadel vysloveně retardující dopad a z hlediště explicitně vyhání náročnějšího diváka. Tato divadla přece dotujeme z našich daní právě proto, aby byla před komerčními tlaky chráněna a nebála se risknout nižší návštěvu! Ty nejlepší inscenace většinou nepřitahují masy.

Ale tieto divadlá budú argumentovať nutnosťou zarábať, nie?

A to je špatně! Nikdo sice nechce hrát před prázdným publikem a jistě musí existovat nějaká rozumná proporce mezi příjmy a výdaji, jenže návštěvnost nemůže být hlavním měřítkem úspěšnosti. Ta je přece prioritním kritériem v privátní divadelní sféře, kde do produkcí vrážejí vlastní peníze. Když už pozve MDO na své jeviště hostovačku, pak by nemělo jít o zájezdovou konverzačku Antonína Procházky s cenami lístků přes čtyři stovky, ale o hosty úplně jiného kalibru! Argument, že si tím divadlo finančně pomůže, staví princip dotované kultury na hlavu. Kdybychom v podobných intencích uvažovali při sestavování festivalového programu, tak jeho těžiště postavíme na mainstreamových, divácky maximálně atraktivních činoherních titulech, které odehrajeme v Moravském divadle a v Divadle hudby. Nebudeme usilovat o světové premiéry pro omezený počet diváků, zvat řadu zahraničních hostů, technicky vybavovat – bez vlastního materiálního zázemí – spoustu dalších, pro divadlo často těžko adaptovatelných scén, spolupracovat s architekty na jejich zútulnění, tisknout reprezentativní katalogy, pouštět na víc než

polovinu titulů diváky zdarma a cenu nejdražších vstupenek držet pod třemi stovkami. Jenomže tím pádem bychom zpochybnili samotný smysl veřejných dotací, které jsme na festival získali a navíc by nás takový model přehlídky ani lidsky neuspokojoval.

Fakt je, že množství kvalitních inscenací má nízkou životnost aj na Slovensku – s odkazem na nízký divácký záujem.

Zrovna v Komedii měli velmi dlouho problém s návštěvností, ale ustáli ho. Věřili tomu, co dělají a svého diváka si vychovali, aniž by rezignovali na originalitu a náročnost svých inscenací, které pro většinu lidí nebyly lehce stravitelné. Mně je jasné, že u městských – notabene třísouborových – divadel si nemůžu dovolit příliš úzkou dramaturgickou profilaci, ovšem musím si stát za tím, že kvalitní titul obhájím i navzdory částečnému odlivu diváků, kteří druhý den mnohdy ani nevědí, na čem včera byli.

Divadla ale predsa bojujú o prežitie a musia byť vo vysokej miere sebestačné.

Do spousty divadel tečou relativně slušné peníze, ovšem pokud nedojde k zásadní restrukturalizaci těch nejdražších institucí a potažmo celé divadelní sítě, včetně modelu grantové podpory, tak nedorazí tam, kam jsou primárně určeny – totiž na podporu tvorby. Byl jsem jednou na schůzce ve zdejší divadle, když se probíral dramaturgický plán a někdejší šéf činohry Groszmann svůj mdlý výběr nezájímavých režisérů, vesměs mně neznámých lidí bez zkušeností s velkým jevištěm, zdůvodňoval nutností ušetřit. Drtivá většina příspěvkovek totiž svůj rozpočet primárně odvíjí od mzdových a provozních nákladů a na samotné inscenace jdou pak ty peníze, které jaksi zůstanou... Ovšem kde jinde by měli být schopni nadstandardně zaplatit inscenátory, když ne v největší kulturní instituci v regionu, na jejíž provoz jde z městské kasy téměř sto milionů ročně?

Čo ešte zvykne brániť prežitiu kvalitnej inscenácie?

Ředitelé městských zřizovaných divadel musejí často vysvětlovat, co dělají špatně, odradit-li nějaká inscenace jejich kmenového diváka a jsou téměř nucen-

ni se pak za taková představení omlouvat. Když jsem zval před čtyřmi lety na Floru vinohradského Vojcka, tak mi můj záměr ředitel Gregorini rozmlouval s tím, že jejich publikum z tohoto představení odchází a nabízel mi jiné inscenace! Vinohradští předplatitelé – vyšší střední třída pražských doktorů a právníků – chtěli, aby divadlo tenhle titul stáhlo a tehdejší šéf souboru Stropnický mi vykládal o naprosto nechutném tlaku, který na divadlo vinohradští radní, bombardování výtkami vlivných diváků, vyvíjeli. Vojcek se později stal inscenací sezóny a... v Olomouci se samozřejmě odehrál.

Představa, že má mít abonent s nulovým povědomím o současných divadelních trendech rozhodující vliv na to, jaký titul se má hrát a jak má být inscenován, je pro mne absurdní. Když jsme si s bývalým šéfem olomoucké činohry Petrem Gáborem občas četli lístky s připomínkami některých diváků, fascinovalo nás, jak legrační a s hrubkami formulované názory by mělo brát vedení divadla v potaz... Jeden z těch komentářů si dodneška pamatuju. Nějaká paní režisérovi vzkázala: „Vážený pane Gábore, děkuju vám za další otřesný zážitek. Za tři hodiny jsem nepochopila, kdo je Faust.“

Vráťme sa späť k festivalu. Koordinácia dvanásťdennej akcie, ktorá ponúka na niekoľkých scénach skoro sedem desiatok produkcií, musí byť celkom náročná. Dokážeš si vôbec atmosféru Flory náležite užít? Koľko toho v priebehu festivalu naspíš?

Já jsem stran příprav, v rámci možností, docela puntičkář a dopředu dělám všechno pro to, abych si samotný festival užil. Během něj už toho na práci moc nemám – oproti technikům, lidem ze zpravodaje nebo kolegům z produkce se spíš už jen tak poflakuju. Pokud toho naspím málo, pak to jistě není tím, že bych něco náruživě koordinoval...

V rámci festivalového programu sa v posledných rokoch pravidelne objavujú mená ako Mikulášek, Pitínský, Nebeský... Čo mladá režisérská generácia? Objavujú sa v Čechách nějaké nové osobnosti?

Mikulášek je jen nepatrně mladší než já, takže vlastně patří do mladé generace režisérů! (smích) Letos má na Floře poněkolkáté svou inscenaci Dan Špinar,

předloni tady hostoval Honza Frič, Anička Petrželková měla v rámci festivalu dokonce premiéru...

Festival i tento rok uvádza dve svetové premiéry, čo je v kontexte tuzemských prehliadok ojedinelé. Okrem medzinárodne rešpektovaných tvorcov prichádzajú každoročne do Olomouca najvýznamnejšie činoherné i tanečné súbory. Máš ešte pri tom nejaký nesplnený promotérsky sen?

Rádi bychom v Olomouci prezentovali špičkovou inscenaci některého renomovaného činoherního souboru evropského formátu. To je však, vzhledem k našim rozpočtovým možnostem, dost složité. Inscenace, které se nám na zahraničních festivalech líbí, by Floru stály od třiceti, čtyřiceti tisíc euro výš. Promotérským snem většiny z nás, kteří festival připravujeme – bezpochyby s výjimkou grafika a kluků z techniky – je v horizontu tří let nabídnout v rámci dvacáté Divadelní Flory během dvou prosluněných týdnů na sto padesát až dvě stě produkcí, mezi nimiž budou vyčnívat inscenace berlínského Schaubühne, vídeňského Burgtheatru či Teatru Współczesnego z Varšavy. Honza Žůrek by jistě rád viděl na jevišti Moravského divadla vystupovat Need Company...

Keby si mal festivalovým divákom odporučiť jednu inscenáciu, ktorú by si diváci nemali nechať ujst, ktorá by to bola?

Zlatá šedesátá. Už dlouho mě na divadle nic tak silně nezasáhlo. Myslím, že to je Mikulášková nejosobnější inscenace.

Flora má sedemnásť rokov. Aké máš ty spomienky na dobu, keď si mal sedemnásť?

V sedmnácti jsem prožíval nádherné období. Byl jsem poprvé smrtelně vážně zamilovanéj a užíval si první randění, tajně si četl se spolužákama z gymnasia. Několik vět a věřil tomu, že nejspozději do pěti let padne komunismus a já si v USA zahraju za Československo ve finále mistrovství světa ve fotbale proti Brazílii.

Když mi bylo sedmnáct a půl, komunisti šli do řiti, na Hrad mířil Havel a před námi byla maturita, přijímačky na vysokou a první svobodné volby. To byly nádherný časy!

Brazílci nakonec v Americe finále hráli a na penalty porazili Itálii. Tohle mi teda úplně nevyšlo, ale v té době už mi bylo dvaadvacet, Československo neexistovalo a já měl zase jiné sny a přání...

Za rozhovor ďakuje Dominika Široká

TO BUDE MASO!

Další projekt Charlotty Öfverholm připravovaný speciálně pro Divadelní Floru se nazývá záhadně *Youwilldieandyou2*. Věřte nevěřte, ale zemřou všichni! Na projekci svítí červené fláky masa, které se pomalu mění do záběrů padajících bomb. Mezi záblesky z explozí se pohybuje s fascinující dynamikou, intenzivně soustředěná samotná Charlotta. S tanečníkem mezi životem a smrtí, Petrem Jakšíkem, jsem si vyprávěl o umění a životě „posléze“. V projektu se objeví ve shluku připomínající sbor depresivních dětí.

Charlotta je dle aktéra „takový fellini-ovský klaun – veselá osoba, pozitivní člověk, který se hodně usmívá, ale lze z něj cítit, i tím, co promítá, že má v sobě velký smutek“. Inscenace bude tudíž asi ledasčím. Jakousi senzační studií. Podle toho, co jsem viděl, bude švédská tanečnice taky hlavním tahákem. Její pohybové kreace na různorodé, mnohovrstevnaté hudební inspirace – *Das Model* od Kraftwerk na *!harmoniku!*, jsou myslím solidním příslibem.

Když byla řeč o smrti i její zvrácené krásě, zjistil jsem (při sledování kusu stejně jako pohodovém povídání na sedmém scho-

du k nebeské bráně), že tanečník není jediný, kdo se může do věčných lovišť odebrat. Může se to týkat celé „bandy“, která se připrav inscenace zúčastnila: „Na základě listopadového workshopu, který pořádali Honza Žůrek s Charlottou, jsme se do toho se švédskou bandou dostali (švédský smích). Přišlo mi to taky jako dobrý úlet, si tam jít poprvé zatancovat. Něco zkusit. I tím, že nás vedla Charlotta, to bylo samozřejmě zajímavější. Na konci přišla s nápadem, že by nás chtěla použít do představení. Odevzdaně přiznal, že „jsou tam jako takové křoví“, ale ten „motiv stádní bezmoci, armády zombie“ jej dojíímá. Mě taky.

Jenom pouhé zamyšlení nad zhlédnutými, kusými fragmenty *Youwilldieandyou2* i nad tím, jak je všechno pomíjivé, když někomu nad hlavou prolétávají bombardéry zrovna připravené kobercovým náletem vytkat nejjemnější tapisérii lebek a zkřížených hnátů, zamrazí. Matematika je najednou statistika. „Měli jsme třetí zkoušku a já neumím počítat do osmi. Osm dob, které se čtyřikrát mění; počítat do osmi na čtyři způsoby může být dost náročné,“ dodává tanečník. Inu, kam spadne bomba, může být i maso. Dle všeho to bude i pecka.

Martin Macháček

PAULINE ROELANTS:

Divák sa v Seasoning stáva cestovateľom

Špičková holandská choreografka a interpretka Pauline Roelants už niekoľko dní preskúmava útroby bývalej kanonickej rezidencie na Wurmovej ulici, kde sa v priebehu festivalu uskutoční svetová premiéra nového projektu jej company United-C. Olomouc si vraj obľúbila už na jeseň, keď tu v Divadle K3 predstavili performačný cyklus *A Menu of Three Nude Studies*. o umení a živote „poslíze“.

Po tom, čo ste uvideli priestory na Wurmovke, ste sa rozhodli vytvoriť inscenáciu pre tento jedinečný priestor. Ako využijete potenciál nostalgicky popraskaného barokového areálu?

Po našom októbrovom hostovaní v Divadle K3 nám Honza Žůrek ukázal nové sídlo Divadla na cucky a následne aj celú tú úžasnú starú budovu. Okamžite sme sa potom dohodli na ďalšej spolupráci. V predstavení *Seasoning* podnikneme spolu s divákmi prehliadku rôznych priestorov budovy, v ktorých uvidia rozličné performance. Z krásneho freskového sálu sa presunieme napríklad na vonkajšiu terasu, ktorá už má hneď úplne inú atmosféru... Potom sa samozrejme pôjde zase ďalej. Divák pritom nie je pasívnym pozorovateľom, ako je zvykom v kamenných divadlách. Stáva

sa cestovateľom. Priestor navyše oživíme rôznymi umeleckými formami ako je tanec, výtvarné umenie či živá hudba.

Je to vaša prvá inscenácia v pôvodne nedivadelnom priestore?

Nie, site-specific divadlu sa venujeme pomerne často. Inscenácie odohrávame na najrozličnejších miestach ako napríklad v továrňach, uprostred námestia, alebo divákov vodíme po zákulisných priestoroch divadiel. Konkrétne budovu sa ale vždy nechávame silne inšpirovať. Samotná stavba zohráva veľkú úlohu aj v celkom koncepte *Seasoning*.

V inscenácii vystupuje za Divadlo na cucky aj Jitka Košíková, ktorá v Olomouci viedla tréningy súčasného tanca.

Áno, Jitka sa pridá k ostatným tanečníkom z United-C. Od začiatku sme chceli zapojiť aj niekoho miestneho. Dokopy tu ale na olomouckom projekte pracuje až pätnásť ľudí. Okrem tanečníkov uvidia di-

váci aj štyroch hudobníkov zo skupiny Mindpark, ktorých intímna hudba mi silno pripomína Radiohead. Tí budú hrať na trávniku uprostred dvora.

Ako prebiehajú skúšky? Zorganizovať tak veľký tím je asi celkom náročné, nie?

Seasoning je skutočne veľmi zložitá štruktúra. Po raňajšom spoločnom pohybovom zahriatí sa už ale rozdeľujeme len na malé skupinky, ktoré sa na následne roztrúsia do celého areálu.

V jednej z performancií sa jedna z tanečníčok údajne podrobí tancu na skle. Nie je táto scéna nebezpečná?

Napriek tomu, že máme túto časť veľmi starostlivo pripravenú, stále je to nebezpečné. Predsa len v nej tanečníčka leží nahá na podlahe pokrytej olejom a pohybuje sa medzi črepinami piatich stovák rozbitých pohárov.

Znie to veru mravivo príťažlivo. Za rozhovor ďakuje Dominika Široká

VIŠŇOVÝ SAD - POPRVÉ

Festival oficiálne započal pátečným divadelným predstavením v podaní domáceho Moravského divadla. V režii umleckého šéfa činohry Michaela Taranta jsme měli možnost zhlédnout Čechovovo drama *Višňový sad*. Hlavním tématem je koniec jednej éry, s ním spojený odchod a následná nejistota v budúcnosti.

Michael Tarant pokračuje ve svém režijním rukopisu inscenovaním divadla „veľkého typu“. Nepouští se do překvapivého či netypického výkladu textu, zůstává u „klasického“ pojetí „klasické“ dramatiky.

Pozitivně se zde projevila jeho znalost činoherního souboru. Naděжда Chroboková jako Raněvská je typově velmi dobře obsazená, místy sice upadá do příliš pa-

tetického projevu, přesto se jí daří držet určitou uvěřitelnost postavy. Z ostatních herců pouze jmenovitě: Tereza Richtrová (Varja), Jiří Nebenführ (Simeonov-Piščík) či Vojtěch Lipina (Jepichodov) dodávají svým postavám potřebnou plastičnost a dramatickosti i na menším prostoru, který je jim přisouzen. Jediným výrazným nedostatkem celého souboru je bohužel herecky nezvládnutá postava mladé Ani v podání Elišky Dohnalové j.h., za což zjevně může její nezkušenost.

Výrazná hudba Vladimíra Franze se střídavým úspěchem podporuje a dotváří dění na jevišti (popisné disharmonické housle v úvodu), i když ve výsledku slouží především jako překlenovací prvek mezi dějstvími.

Nedílnou součástí všech Tarantových

inscenací je především zahlcená scéna – zavěšené pruhy látek, které se postupně snižují, práce se zrcadly, svíčky či padající stránky papíru po celé výšce jeviště – tyto opakující se prvky bylo možno vidět v jeho dalších dílech (Na miskách vah, Markéta Lazarová, Stavitel Solness) připravených v předchozích sezonách v Olomouci. Řemeslně se jedná o dobře odvedenou práci, nicméně dávno již bez invence nových nápadů. Divák znalý výše jmenovaných titulů si může bez problémů představit, jak *Višňový sad* vypadá.

Závěrem, slovy postavy Gajeva: „Jsem člověk z jiné doby“. Podobně působí celá tato inscenace.

P.S. V průběhu festivalu budou mít diváci možnost zhlédnout jiný přístup ke stejnému textu – v podání divadla Husa na provázku a režii Jana Mikuláška. Nejen pro srovnání doporučuji!

Iva Najdlová

NAŠE OSUDY JSOU TAK PROPOJENÉ, ŽE JE TO JEDNO VELKÉ DRAMA

Po zahajovacím představení Višňový sad sedí na schodech ve foyeru Moravského divadla dva mladí herci. Mezi nimi stejně mladá reportérka. Hovoří. Rozhovor se nese v duchu právě zhlédnutého představení o krizi tradičních hodnot, moderní dravosti a povrchnosti. Začne se nabízet paralela odchodů a příchodů. Všichni tři mají blízko k sentimentu. Nevadí jim to, pijí víno zbylé z rautu. Mluvit do diktafonu začne Ivan.

Ivan Dejmal: Je to trochu paradoxní, když ve Višňovém sadu, své poslední inscenaci tady, hrají Lopachina, kterej symbolizuje ty přicházející nové hodnoty, a vlastně odtud odchází.

Jeho hnědé oči se však usmívají.

Dominika Šindelková: Možná by si mohl zkusit shrnout své tříleté angažmá Olomouci.

Ivan: Nechci být moc patetický, ale musím být, protože jsem opravdu vděčný Michalovi Tarantovi, že mi to angažmá tady v Olomouci nabídl a já jsem se hned po škole měl možnost takhle uchytit u souboru a začlenit se celkově do každodenního divadelního provozu. Tarant je jako režisér taková stará přetrvávající škola, ozkoušené hodnoty, kterých si vážím.

V hlavě mu proletí role, které tu ztvárnil, zvláště si vzpomene na tu první, Helmutha Rodeho a celou inscenaci Na miskách vah či zajímavou Arabskou noc. Uvědomí si, že nebýt inscenace Sugar v MDO, možná by se nedal dohromady se svou životní láskou. Bude to těžké loučení. Cítí však, že je to správné.

Dom: Bojíš se změn a novot?

Ivan: To ne, teď třeba přijdou v novém angažmá hodnoty nové, kterým se otvírá. Uvidíme.

Dom: Tome, ty jako sluha Jaša ve Višňáku i jako posila souboru reprezentuješ ony novoty. Co si od nového angažmá slibuješ?

Tomáš Krejčí: Já bych chtěl navázat na Ivánka s těmi paradoxy, protože my jsme spolužáci z Janáčkovy konzervatoře v Ostravě a ještě k tomu všemu jsem Olomoučák, takže se vracím do své

domoviny, zatímco Ivan se vrací blíž k té svojí.

Pohodí blondát ozrazvou kšticí a zadívá se Ivanovi do očí. Chvilí na sebe přátelsky hledí.

Dom: (nesměle, nechce rušit emocemi nabitou chvílí) Kde ses doteď toulal?

Tomáš: Po škole jsem byl tři roky u Bezručů, a teď po dalších třech letech končím v divadle v Šumperku.

Dom: Navažme opět na inscenaci, co podle vás je tou hodnotou, co mizí v dál?

Tomáš: Asi cosi v divadle. Je to i možná v tom, že lidi jsou dnes k divadlu a zejména ke klasice velmi kritičtí až zaujatí. Všechno už viděli desetkrát v různých podobách a pak mají představu, jak by to mělo vypadat. Potom jsou často zklamání, že to vypadá jinak.

Ivan: Lidi dneska sami nemají co nabídnout, ale chtěli by stále, aby se jim něco nového nabízelo. To je jakýsi trend v dnešní době, šlapat po těch stálých hod-

notách. Pořád se hledají nějaké nové hodnoty, hlavně aby to bylo všechno divné a úplně jiné a přitom se zapomíná na ten grunt. A tím se zase dostávám zpátky k Tarantovi, protože ten na tom gruntu právě staví a to je dobře.

Zpoza rohu se náhle vyloupne spolužák z konzervatoře a člen souboru Vojta Lipina.

Dom: A další z party je tady! Vraťme se k sentimentu, všichni jste se spolu potkali na škole, teď po letech na společné inscenaci a už se zase rozcházíte. Není to smutné?

Vojta: Není. Já tu teď v Olomouci zůstávám jako jakési pojítko mezi námi třemi, kteří jsme propojení společnými zážitky, které se kupí a uchovávají do společné studnice vědomostí, do které můžeme kdykoliv nahlídnout, zavzpomínat si a ze které můžeme stále čerpat a čerpat pro naše hraní i společnou tvorbu, protože ty naše osudy jsou tak spjaté a propojené, že je to jedno velké drama.

Ivan: Ty jsi, Jepichodove, strašně inteligentní.

Diktafon se vybije.

č. 1

To bláznivé místo jménem Svět

Teenka MM: Proč se mi díváš pod sukni?

Teenka VV: Však žádnou nemáš. Takže je to všechno v naprostém pořádku.

Teenka MM: Taky pravda. Ty se prostě nezměníš.

Teenka VV: Znáš mě.

Teenka MM: I ty mě.

Teenka VV: Ve světle všech nových skutečností se na to dá říct jediné. ZNÁM. Nosíš kalhoty.

Teenka MM: Je to tak. A pod nimi podšívku ze skelné vaty a podvlíkačky ukuté z kroužkové zbroje. A pod tím vším kůži a pod kůží tuk. A pod tukem maso. A pod masem kosti. Pod kostmi kosmické prázdno a pod kosmickým prázdne...

Teenka VV: Nemusíš zacházet do takových intimních detailů.

Teenka MM: Promiň. Je květen, to se člověk nechá snadno unést. Navíc je mi sedmnáct.

Teenka VV: Proto jsi v klubu.

Teenka MM: A ty do něj chceš vstoupit.

Teenka VV: Je to ale bláznivý svět.

Teenka MM: Zmatený.

Teenka VV: Plný věcí, které bude ještě potřeba prozkoumat.

Martin Macháček, Vojtěch Varyš spí zatím ve Valhale

*Někdo je tu navíc.
Prý jsou tu nějakí hipíci!*

*Taky jsem slyšel,
že jsou tu nějakí hipíci.*

Hipíci? To neee!

Tak těším se na všechna činoherní představení. Na Mikuláška, Redutu a také jsem zvědavá na Pestré vrstvy, které znám z konkrétního prostředí dolu Hlubina a jsem zvědavá, jak se podaří přenést tohle představení do jiného prostoru a jestli bude také tak autentické.

Pavla, divadelní publicistka

Jsem stálá návštěvnice už několik let. Chystám se na osm představení a nechala jsem v tom celý důchod. Nejvíc se těším na Divadlo Husa na provázku, na švédskou tanečnici i Slovácké divadlo v Hradišti.

zdravotní sestra v důchodu

CHYSTÁTE SE NA DALŠÍ PRODUKCE FESTIVALU?

Na Flóře jsem si vytipovala Zlatá šedesátá, Nenápadný půvab buržoazie, Kabaret Kafka. Zkrátka Reduta a Mikulášek. Přiznám se, že ráda chodím i na pohybová představení. V činoherních je příliš mnoho slov a tam si můžu užívat vizuální obrazy. Ale nevím, na co přesně mám lístky.

Tatiana, akademik

Co se ke mě dostalo, je, že tady má být Charlotta Öfverholm. Ale dopředu jsem to tady nenastudoval, protože jsem ten typ, co přijede a koukne se – Těšil

jsem se na Višňový sad, ale mrzí mě, že nehraje Jana Paulová. Ale jinak jsou pro mě nejvíc ideální inscenace, co vznikají přímo pro festival.

Vladimír, divadelní kritik

Jsem na Flóře poprvé. Studuju tady a rozhodně půjdu do Konviku na premiéru baletu. Těším se, protože jsme si to vyhlídli, ale vůbec nevím, co to bude. I tak jsme si koupili vstupenky.

Anna, studentka

SO 11. 5.

VINTAGE.MARKET - Flora special

10:00 - 17:30 Konvikt / parkán

Workshop žonglování pro děti

Cirkus LeVitare

10:30 - 11:30, 13:00 - 14:00

Konvikt / parkán

DIVADELNÍ STAN Áčko s Bé programem
a Céčkovými herci

Divadlo Bufet

11:00 - 12:00, 13:30 - 14:00

Konvikt / parkán

In-stan-tní představení pro dva diváky.

Divadlo servírované narychlo a zalité
vařící improvizací – výhradně na přání
zúčastněných.

OTHELLO IS BLACK

Divadlo koňa a motora

14:30 Konvikt / nádvoří

Banální příběh o žárlivosti nebo podobenství
o síle politické a rasové demagogie, zkropené
krví?

AMBROSIA

Geisslers Hofcomoeidianten

16:00 kostel Panny Marie Sněžné

Inscenovaná výstava o životě svatého
Ambrože a pokání císaře Theodosia pro
devět hereckých exponátů, jezuitský zpěv
a invenčního kurátora – podle stejnojmenné
hry svatého Edmunda Kampiána.

ANTIKLIMAX

18:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

TV záznam inscenace Pražského komorního
divadla (prem. 8. 9. 2003).

ONLY GOOD LIGHT

19:30 Wurmova 7 / Galerie W7

Vernisáž velkoformátových tanečních fotografií
Vojty Brtnického.

YOUWILLDIEANDYOU2

Charlotta Öfverholm

20:00 Konvikt / Divadlo K3

Umřeš, umřu, umřeme. A vy všichni jakby-
smet. Toť „živelná“ choreografie Švédky Char-
lotty Öfverholm, která si pro Divadelní Flo-
ru již potřetí připravila premiéru. Stejně jako
v PAS DE DEUX SANS TOI či FOUND AND
LOST nás čeká fyzicky náročné divadlo reagu-
jící na surovost a agresivitu běhu našeho
světa. Hlavním tématem YOUWILLDIEAND-
YOU2 je smrt a její reflexe. Bojovat proti smrti
můžeme jen tak, že vycucáme z života vše,
co jen půjde. Z odžitého pak čerpáme pro
budoucí. Hlavním zdrojem představení jsou
tedy vzpomínky aktérů – Charlotty i tanečního
kolegy Lindy Larssona. Tak se zrodí hra pro
dva ostřílené tanečníky a tlupu mladých
a nových o tom, co všichni víme, že nás čeká.
Chybět nebude Charlottina osvalená křehkost
a hbitost, živá hudba, harmonika ani koncep-
tuální projekce. Těšme se na stockholmsko-
olomoucký taneční projekt!

LÁSKA KE TŘEM POMERANČŮM

Geisslers Hofcomoeidianten

21:30 Konvikt / šapitó

Osvěžující, vizuálně-groteskní divadelní koktejl
o šíleně smutném princovi a jeho neutuchající
lásce ke třem pomerančům.

DJ Zlatomil

22:30 Konvikt / šapitó

NE 12. 5.

KONÍK PŘÍBĚHU

aneb DĚTI, ČTETE?

10:30 Konvikt / šapitó

UTRPENÍ KNÍŽETE

STERNENHOCHA

11:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

VESMÍRNÁ POHÁDKA
& ŽABÁCI

13:00 Konvikt / šapitó

PROCES

15:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

FITZLI PUTZLI

16:30 Wurmova 7 / nádvoří

YOUWILLDIEANDYOU2

18:30 Konvikt / Divadlo K3

FUCKING GENERATION

20:30 Konvikt / šapitó

ŽILOU

22:00 Konvikt / šapitó

WWW.DIVADELNIFLORA.CZ
FACEBOOK.COM/DIVADELNIFLORA

šéfredaktorka: Dominika Šírká, redakce: Martin Macháček, Dominika Šindelková, Iva Najdónovová, Vojtěch Varyš, René Vlasák,
korektury: René Vlasák, foto: Jiří Doležel, Ondřej Hruška, Lucie Gyertyáková, sazba: Zdeněk Vévoda

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz